

fremmed Egn, hvor ægte den end var i Stemning og Karakter, den blev dog kun en Medlyd, thi Grundklangen var uforandret den samme.

Det fremføres, at Anne-Charlotte havde — og desværre efterlader — en for sin Tid meget dannet og vel udviklet Moder, eneste Datter af en højt begavet Gejstlig med det gamle Adelsnavn *Mittag*, som er gaaet i Arv til hendes Sønner, samt at hun af Moderen havde modtaget sin Dignings første Impulser. Herimod kan jo ikke rejses nogen Indvending; men tilvisse synes det, som hun snarere havde Spiren til sit Talent fra det mandlige Kjønn. Ikke fordi hun paa nogen Maade har tragtet efter Mandens Lighed, for den Slags Ærgjerrighed har hun været ganske fri. Hvad hun evnede, vilde hun netop som Kvinde og lod sig aldrig forurolige af sine mandlige Medarbejdere. Hendes Sag var hende helt naturligt lige saa god som deres.

Hun nævner vistnok paa et Sted i sit Skrift om den mathematiske Professor Sonja Kovalewsky, at hun, i Lighed med Arne Garborgs „Mandfolk“, agtede at skrive en Roman *Udenfor Ægteskabet* som skulde behandle de ugifte Kvinders Skjæbne. Men det var dog ikke andet end Paavirkning af Ideen, der vistnok forekommer lige saa hyppigt hos mandlige Forfattere som hos kvindelige. Hendes Plan var ogsaa helt kvindelig anlagt, og var hun kommen til at fuldføre Værket, skulde det sikkert have aabnet Syn og Sans for hint store Følge af Ensomme, der i saa mærkelig en Grad har været Gjenstand for Samfundets Spot, — og selvfølgelig ogsaa for dens degenere-rende Magt.

Rigtignok kan man anføre, at den ugifte Kvinde i vor Tid ikke har noget at beklage sig over, saasom der kæmpes fra alle Hold i Samfundet, saavel af Mænd som af Kvinder, for hendes personlige Ret. Men endnu er der dog kun faa, som har Personlighed nok til at tage sit Hold deri. Tilsidesættelsen har været altfor gammel indgroet i Samfundet til ikke at have efterladt sig en Svækkelse, som først sent vil give Vige for den nye Podning.

Enhver Kvinde er jo desuden, hvad enten nu den ydre Begunstigelse er for eller imod, udstyret af Naturen med de samme Krav paa at leve et fuldbaarent Liv, som alle de, hvem Skjæbnen synes at ville give Fortrinet ved at kalde dem til Moderpligten og Hustruens Samliv med Manden.